

ကံကူးချိုချိုအိမ်

ဖျော်ဖြေစာအုပ်

မြတ်သိင်္ဂီကျော်

The
Secret
Garden

ဒုတိယအကြိမ်

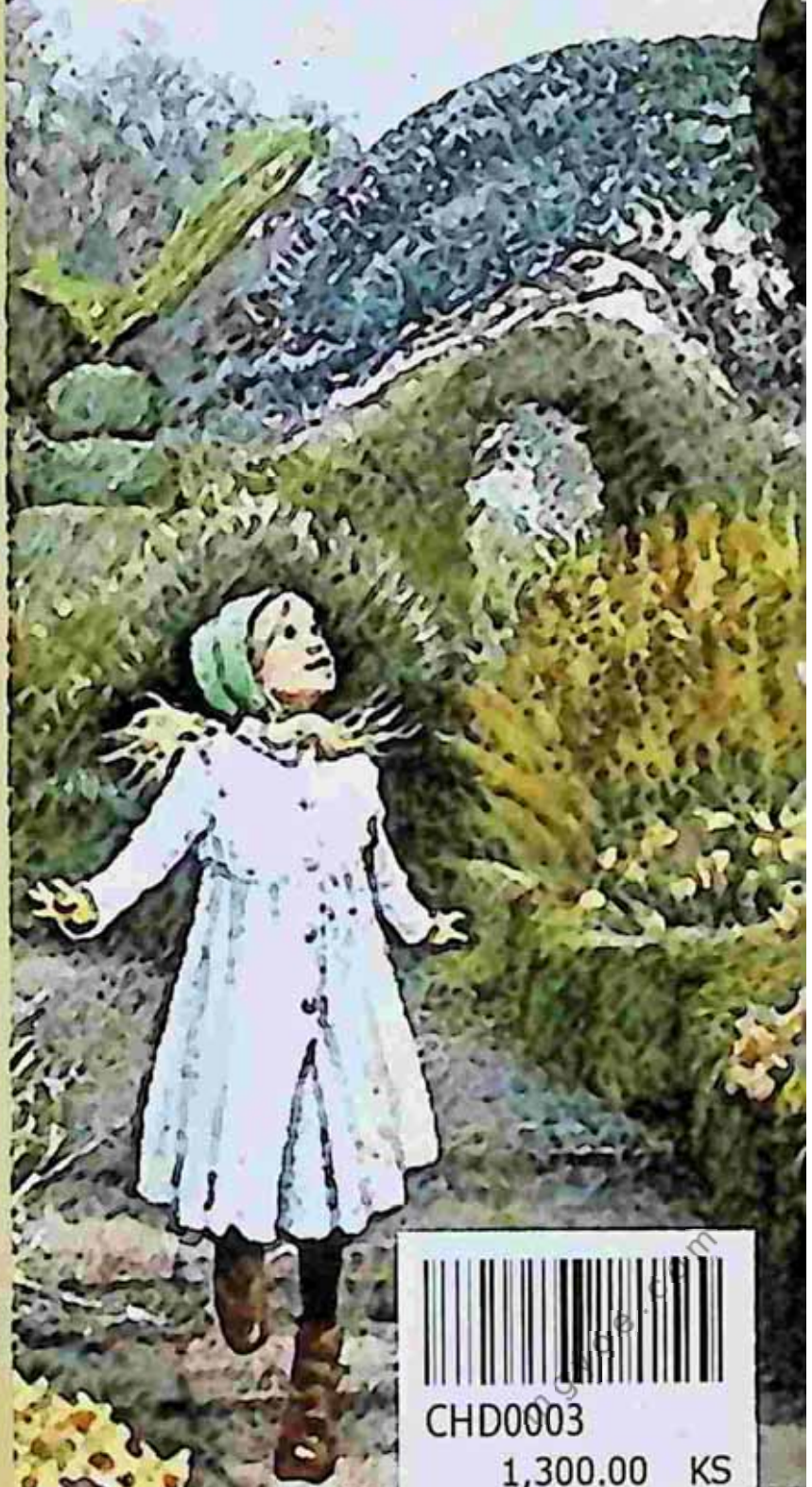
မြတ်သီဂီကျော်

အမည် မမြတ်သီဂီကျော်ဖြစ်ပါသည်။ အဘ ဦးမင်းနိုင် အမိ ဒေါ်သင်းအိခိုင်တို့မှ ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၄ ရက်နေ့၌ ရန်ကုန်မြို့၊ အလုံမြို့နယ်မှာ မွေးဖွားသည့် တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဖြစ်ပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့၊ ပန်းဘဲတန်း အထက (၁) တွင် သူငယ်တန်းမှ ဆဋ္ဌမတန်းအောင်မြင်သည်အထိ ပညာဆည်းပူးခဲ့ပြီး ကျောင်းတွင်း ပညာရည်ထူးချွန်ဆုများ ရရှိခဲ့သည်။

၂၀၁၄ ခုနှစ်၌ ပန်းဘဲတန်း အထက(၁)မှထွက်၍ သယံဇာတကျွမ်းကျင်မှုအဖွဲ့အစည်းကိုယ်ပိုင်အထက်တန်းကျောင်းမှာ သတ္တမတန်းမှ ဝင်ရောက် ပညာဆည်းပူးပါသည်။ သတ္တမတန်း၌ ပညာဆည်းပူးနေစဉ် ငယ်စဉ်ကတည်းက ကိုယ်တိုင်ရေးသားခဲ့သည့် ဖြိုင်ပွဲဝင်စာစီစာကုံးများကို စုစည်း၍ 'အမှတ်တရ စာစီစာကုံးများ' အမည်ဖြင့် စာအုပ်ငယ်ပြုစု၍ ဆရာ၊ ဆရာမများနှင့် ကျောင်းနေပတ် သူငယ်ချင်းများအား ဝေငှခဲ့ပါသည်။

'အမှတ်တရ' ကိုယ်ပိုင်အထက်တန်းကျောင်း၌ အဋ္ဌမတန်းမှာ တက်ရောက်သင်ကြားနေစဉ် စာရေးဆရာကြီး Frances Hodgson Burnett ၏ 'The Secret Garden' စာအုပ်ငယ်ကို 'မှတ်ဝင်ပန်းခြံ' အမည်ဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့ပါသည်။ ထိုကျောင်းတွင် တက်ရောက်နေစဉ်အတွင်း ကျောင်းတွင်းပညာရည်ထူးချွန်ဆုများနှင့် မြို့နယ်အဆင့် စာစီစာကုံးဖြိုင်ပွဲတွင် ပထမဆု ချီးမြှင့်ခြင်းခံရပါသည်။ ကျောင်းကပွဲများတွင် ကလေးများအတွက် ကဗျာရေးသားပြီး၊ အဆိုအကများတွင် ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ခဲ့ပါသည်။ ၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင်ကျင်းပသည့် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းစာမေးပွဲကို သိပ္ပံဘာသာတွဲဖြင့် 'အမှတ်တရ' ကိုယ်ပိုင်အထက်တန်းကျောင်းမှ ဖြေဆိုထားပါသည်။ စာပေပတ်ပုံစံဖြင့် ရေးသားခြင်းနှင့် သီချင်းအဆိုအကတို့တွင် ဝါသနာထုံပါသည်။

The Secret Garden

CHD0003
1,300.00 KS

မော်ဝင်ပန်းခြံ၊ မြတ်သီရိကျော်

စာမျက်နှာ ၈၆ မျက်နှာ၊ ၁၆ စင်တီ x ၁၈.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မပိုးရိပ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
၂၀၁၈၊ ဇွန်လ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀။

ရောင်းစား ၁ ၃ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

မော်ဝင်ပန်းခြံ
THE SECRET GARDEN
Frances Hodgson Burnett
မြတ်သီဂီကျော်
မြန်မာပြန်

ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၁

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

- စာရေးသူ၏ အမှာ	က
အခန်း(၁) မေရီဆိုတဲ့ကောင်မလေး	၁
အခန်း(၂) ယော့ခ်ရှိုင်းယားကို ရောက်ပြီ	၁၂
အခန်း(၃) လျှို့ဝှက်ပန်းခြံကို တွေ့ပြီ	၂၈
အခန်း(၄) တောပျော်လေး	၄၀
အခန်း(၅) အော်ငိုနေတဲ့ ကောင်လေး	၅၀
အခန်း(၆) သေမှာကြောက်နေသူ	၅၇
အခန်း(၇) ပန်းခြံထဲက ဘီးတပ်ကုလားထိုင်	၆၉
အခန်း(၈) ဖေဖေကြီး ပြန်လာပြီ	၈၀

စာရေးသူ၏အမှာ

ကျွန်မသည် ယခင် (၁၃) နှစ်မြောက် မွေးနေ့က 'အမှတ်တရ စာစီစာကုံးများ' အမည်ဖြင့် စာအုပ်ငယ်ကို ရေးသား၍ ဆရာ၊ ဆရာမများနှင့် သူငယ်ချင်းများကို ဝေငှပေးခဲ့ပါသည်။ အလားတူပင် ယခု (၁၄) နှစ်မြောက် မွေးနေ့တွင်လည်း စာရေးဆရာကြီး "Frances Hodgson Burnett" ၏ "The Secret Garden" အမည်ရှိ ဝတ္ထုလေးကို ဆရာ၊ ဆရာမများနှင့် သူငယ်ချင်းများအား လက်ဆောင်ပေးရန် ဘာသာပြန်ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်ငယ်သည် ကျွန်မ၏ ပထမဦးဆုံးသော ဘာသာပြန်ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နောင်တွင်လည်း အင်္ဂလိပ်ပုံပြင် ဝတ္ထုစာအုပ်ငယ်များကို အလျဉ်းသင့်သလို ပြန်ဆိုသွားရန် စိတ်ကူးထားပါသည်။ အင်္ဂလိပ်ပုံပြင်၊ ဝတ္ထုလေးများကို သူငယ်ချင်းများ ဖတ်ရှုချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာစေရန် ရည်ရွယ်ပါသည်။

စာမူကို တည်းဖြတ်ပြုပြင်ပေးသော အဘိုး ဦးခင်အောင်
 ကို လည်းကောင်း၊ စာအုပ်အဖုံးဒီဇိုင်းကို ဖန်တီးပေးသော
 ဘကြီး ဦးဇော်မြင့်သူ (5 Network) ကို လည်းကောင်း
 အထူး ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။ ၎င်းအပြင် ကျွန်မအား ပညာ
 သင်ကြား ပြသပေးပါသော ဆရာ၊ ဆရာမများကိုလည်း
 အထူးပင် ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။
 သူငယ်ချင်းများအားလုံး စာဖတ် ဝါသနာပါလာကြ
 ပါစေ။

မမြတ်သီဂီကျော်
 ၂၄-၂-၂၀၁၆
 (၁၄ နှစ်မြောက်မွေးနေ့)

အခန်း (၅) မေရီဆိုတဲ့ ကောင်မလေး

ဘယ်သူမှ 'မေရီ'ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ဂရုစိုက်ပုံမပေါ်ဘူး။ သူမကို အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ မွေးဖွားပါတယ်။ သူမအဖေက အင်္ဂလိပ်အရာရှိ တစ်ယောက်။ အမြဲ အလုပ်များနေတဲ့လူပါ။ အမေက သိပ်ချောတယ်။ ပါတီပွဲတွေမှာပဲ အချိန်ကုန်လေ့ရှိတော့ မေရီလေးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ 'ခါမလာ'ဆိုတဲ့ အိန္ဒိယအမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ကို ငှားထားရပါတယ်။

မေရီဟာ ချောမောလှပတဲ့ ကောင်မလေး မဟုတ်ပါဘူး။ အမြဲ ဒေါသထွက်နေတဲ့ ပိန်သွယ်သွယ်မျက်နှာနဲ့ ဆံပင်အဝါရောင်တွေ ရှိ တယ်။ သူမဟာ ခါမလာကို အမြဲပဲ အမိန့်ပေးခိုင်းစေတာပဲ။ ခါမလာ ခများ လုပ်ပေးရရှာရဲ့။ မေရီက အခြားလူတွေအကျိုးကို မကြည့်၊ ကိုယ့်ဖို့ ကိုယ်ပဲ ကြည့်တတ်ပါတယ်။ တကယ်တော့ သူမဟာ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်ပြီး ဘာကိုမှ အလိုမကျ၊ စိတ်တိုတတ်တဲ့သူကလေးတစ်ယောက်ပါ။

မေရီ ကိုးနှစ်သမီး အရွယ်လောက်ကပေါ့။ ပူပြင်းတဲ့ နေ့တစ်နေ့ ရဲ့ မနက်ခင်းမှာ သူမ အိပ်ရာက ထလိုက်တော့ ခုတင်ဘေးမှာ ခါမလာ

အစား အိန္ဒိယအမျိုးသမီး အခြားအစေခံတစ်ဦး ရောက်နေတာ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

“မင်း ... ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ” သူမက ခပ်ပြတ်ပြတ် မေးလိုက်ပြီး -

“အခု ထွက်သွားစမ်း၊ ပြီးတော့ ... ခါမလာကို ငါ့ဆီ ချက်ချင်း လွှတ်လိုက်”

မေရီ ပြောလိုက်တော့ အစေခံမိန်းကလေး အတော် ကြောက်ရွံ့ သွားရှာရဲ့။

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် မမလေးရယ် ...၊ သူ ... သူ မလာ နိုင်တော့ပါဘူးရှင်”

အဲဒီနေ့မှာ တစ်ခုခုတော့ ထူးဆန်းနေပြီပဲ။ တချို့ အိမ်အစေခံ တွေဟာ ပျောက်နေကြရဲ့။ အားလုံးကိုကြည့်ရတာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေ ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေရီလေးကို ဘယ်သူကမျှ ဘာမှမပြောပြကြပါဘူး။

ခါမလာကလည်း အခုချိန်ထိ ရောက်မလာသေး။ နောက်ဆုံးတော့ မေရီလည်း ပန်းခြံထဲဆင်းပြီး သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မှာ သူ့ဘာသာသူ ဆော့နေတော့တာပဲ။ မေရီက ပန်းခြံလေးတစ်ခြံ လုပ်တမ်းကစားနေပါတယ်။ အနီရောင် ပန်းပွင့်ကြီးတွေ ခူးပြီး မြေကြီးထဲမှာ ထိုးစိုက်လိုက်ရဲ့။

‘ခါမလာကို အမြင်ကတ်လိုက်တာ ...၊ သူ ပြန်လာရင်တော့ ငါ ရိုက်ဦးမှပဲ’ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြောနေတယ်။ ခဏကြာတော့ သူ့မအမေ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသား လူငယ်တစ်ဦးနဲ့အတူ ပန်းခြံထဲဝင်လာတာကို လှမ်း မြင်လိုက်တယ်။ သူတို့နှစ်ဦး စကားပြောဆိုနေကြတာ နားထောင်နေတဲ့ မေရီလေးကို သတိမထားမိကြဘူး။

“အို ... အခြေအနေ အတော်လေး ဆိုးရွားနေသလားရှင်”
သူ့မအမေက လူငယ်လေးကို စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းမေးလိုက်ရဲ့။

“ဟုတ်ပါတယ် ... အလွန်ဆိုးနေပါတယ်ဗျာ။ လူတွေဟာ ယင်ကောင် တွေလိုပဲ တဖြုတ်ဖြုတ် သေနေကြပြီဗျ။ ဒီမြို့မှာ ဆက်နေရင် အန္တရာယ် ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် အစ်မတို့မိသားစု တောင်ကုန်းတွေဆီ သွားသင့်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ရောဂါပိုးမွှားတွေ မရှိဘူး”

လူငယ်က အလေးအနက် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ဪ ... ဟုတ်တာပေါ့။ ကျွန်မတို့ မကြာမီ ထွက်သွားမှ ဖြစ်မယ်”

ရုတ်တရက်ဆိုသလို အိမ်ဘေး အစေခံတွေအခန်းထဲက ကျယ် လောင်တဲ့အော်သံတွေ သူတို့ ကြားလိုက်ရပါတယ်။

“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

မေရီအမေက အလန့်တကြား အော်မေးလိုက်ရဲ့။

“ကျွန်တော့်အထင် အစ်မတို့အိမ်က အစေခံတစ်ယောက် ယောက် သေဆုံးလို့ ထင်တယ်။ ဒီအိမ်မှာ ရောဂါဖြစ်နေတာ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့် ကို မပြောတာလဲဗျာ”

“ကျွန်မ မသိခဲ့ရပါဘူးရှင်”
သူမ အော်ပြောလိုက်တယ်။
“လာ ... အမြန်လာ”
နှစ်ယောက်သား အိမ်ထဲ ပြေးဝင်သွားကြတော့တာပဲ။

အခုတော့ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မေရီ နားလည်သွားပါပြီ။ ရောဂါဆိုးတစ်ခုဟာ ဒီမြို့ကလူတွေ တော်တော်များများကို သတ်နေတာပါပဲ။ အိမ်တိုင်းလိုလိုမှာ လူတွေ သေနေကြပါတယ်။ မေရီတို့အိမ်မှာတော့ အခု သေဆုံးသွားတာက သူမရဲ့ အစေခံ ခါမလာပါပဲ။ အဲဒီနေ့မှာ နောက်ထပ် အစေခံသုံးယောက် သေဆုံးသွားခဲ့ပါသေးတယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာလည်း ငိုယိုအော်ဟစ်ပြီး လူတွေ အပြေးအလွှား အိမ်ထဲ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လုပ်နေကြပါတယ်။ ဘယ်သူမျှ မေရီ အကြောင်း ထည့်မတွက်မိဘူး။ သူမက လူတွေ အော်ဟစ်သံကြောင့် ကြောက်ရွံ့ပြီး အခန်းထဲမှာပဲ ပုန်းနေရှာတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ သူမ ငိုတယ်။ ပြီးတော့ အိပ်ပျော်သွားပြန်ရော။

နောက်တစ်နေ့မနက် သူမ နိုးလာတဲ့အခါ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေပါတယ်။ ‘ရောဂါတွေ မရှိတော့ဘူးဖြစ်မယ်။ လူတွေအားလုံး နေပြန်ကောင်းသွားကြပြီ ထင်ပါရဲ့။ ဘယ်သူ ငါ့ကို ခါမလာအစား စောင့်ရှောက်မလဲ မသိ။ ဒါနဲ့ ဘာလို့ တစ်ယောက်မှ ငါ့ကို မနက်စာ လာမပို့ကြသေးပါလိမ့်။ ထူးဆန်းတာက တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေပါရောလား’ သူမ တွေးနေတယ်။

အဲဒီနောက် ခန်းမထဲက လူသံတွေ ကြားလာရပါတယ်။

“အို ... ဘယ်လောက် ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းလိုက်သလဲဗျာ။ တော်တော်ချောတဲ့ အမျိုးသမီးကလေးပဲဗျ”

လူတစ်ယောက်က ပြောလိုက်ရဲ့။

“ကလေးတစ်ယောက်လည်း ရှိတယ်ဗျ။ အဲဒီမှာ မရှိဘူးလား”

နောက်တစ်ယောက်က မေးတယ်။

“ကျုပ်တို့တော့ သူမကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးဘူးဗျို့။”

မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း တံခါးဖွင့်လိုက်တဲ့အခါ မေရီဟာ အခန်း

လယ်မှာ ရပ်နေတာကို သူတို့ တွေ့လိုက်ရတော့တယ်။ အဲဒီလူ နှစ်ယောက် အံ့အားသင့်ကာ ထခုန်ပြီး နောက်ကို ဆုတ်သွားကြတယ်။

“ကျွန်မနာမည် မေရီလန်းနော့စ်ပါ။ အားလုံး နေမကောင်းဖြစ်နေ တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မ အိပ်ပျော်နေခဲ့တာ။ အခု ကျွန်မ ဗိုက်သိပ်ဆာတယ်” သူမက ကျွဲမြီးတိုပြီး ပြောချလိုက်ရဲ့။

“ဒီကလေးမပဲပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်သူမျှ မမြင်ဖူးတာ။ သူ့ကိုခေါ်ဖို့ သူတို့ မေ့သွားကြတာကိုး”

အသက်ကြီးသူက ဘေးလူကို ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ဘာလို့ ကျွန်မကို မေ့သွားကြတာလဲ။ ဘာလို့ တစ်ယောက်မှ ကျွန်မကို စောင့်ရှောက်ဖို့ မလာရတာလဲ”

မေရီက ဒေါသတကြီး မေးလိုက်ရဲ့။ လူငယ်က သူမကို ဝမ်းနည်းစွာ လှမ်းကြည့်ပြီး -

“သနားစရာ ကလေးမလေးရယ် ... မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ။ အိမ် တစ်အိမ်လုံးမှာ ဘယ်သူမျှ အသက်ရှင်ပြီး မကျန်ရစ်ခဲ့ဘူးကွယ့်။ ဒါ ကြောင့် မင်းဆီလာမယ့်သူ မရှိတာပေါ့ကွယ်”

လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဒီ ထူးဆန်းတဲ့ ရုတ်တရက် အဖြစ်အပျက်ကြီးထဲမှာ သူမအမေနဲ့ အဖေ သေဆုံးသွားပြီဆိုတာ မေရီ သိရှိလိုက်ရတယ်။ တချို့ မသေသေး တဲ့ အစေခံတွေလည်း ညဘက်မှာ ထွက်ပြေးသွားခဲ့ကြပြီ။ ဘယ်သူမျှ မေရီလေးကို သတိမရဘူး။ အခုတော့ သူမ တစ်ယောက်တည်း အထီး ကျန်နေခဲ့ရတာပေါ့။

မေရီဟာ သူမ မိဘတွေနဲ့လည်း လက်ပွန်းတတီး မနေခဲ့ရဘူး။ ဒါကြောင့် မိဘတွေကို မလွမ်းမိခဲ့ပါ။ ကိုယ့်အတွက်ပဲ ကိုယ်စဉ်းစား တယ်။ သူမ အကျင့်အတိုင်းပဲပေါ့။

“ငါ ဘယ်မှာနေရပါ့မလဲ။ ငါ့ကို အလိုလိုက်တဲ့ မိသားစုနဲ့ နေရမယ်လို့ မျှော်လင့်တာပဲ”

သူမ အဲဒီလို တွေးမိရဲ့။

ပထမဆုံး မေရီဟာ သူ့မိဘတွေကို သိတဲ့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး မိသားစုဆီ ရောက်သွားတယ်။ သူမက မသပ်မရပ်အိမ်ကြီးနဲ့ ဆူညံပွက်လောရိုက်နေတဲ့ ကလေးတွေကို မုန်းတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဘာသာ ပန်းခြံထဲမှာ သွားဆော့လေရဲ့။

တစ်နေ့မှာ မေရီဟာ သိပ်သဘောကျတဲ့ ပန်းခြံလေးလုပ်တမ်းကစားနေတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ‘ဘာဆီးလ်’ဆိုတဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက် သူမနဲ့အတူ လာကစားတယ်။

“ထွက်သွားစမ်း၊ နင် လာကစားစရာ မလိုဘူးဟဲ့”

မေရီ ဟောက်ပစ်လိုက်တယ်။

လတ်တလောမှာ ဘာဆီးလ် ဒေါသဖြစ်သွားရဲ့။ နောက်တော့ သူ ရယ်မောပြီး နောက်ပြောင်ပါလေရော။ သူ မေရီကို ပတ်ပြီး ကခုန်တယ်။ မေရီ ပန်းအစုတ်အပြတ်တွေအကြောင်း လှောင်ပြောင်ပြီး သီချင်းဆိုတော့တာပဲ။ အဲဒီတော့ မေရီ ပိုပြီး ဒေါသထွက်လာရော။ ဘယ်သူမျှ သူမအပေါ် ဒီလို မညှာမတာ ပြက်ရယ်မပြုဖူးဘူးလေ။

“မင်း မကြာမီ အိမ်ပြန်ရတော့မှာပါကွာ ...။ မင်းထွက်သွားမှာကို ငါတို့ အားလုံး အလွန်ဝမ်းသာနေကြတယ်ဟေ့”

“ငါလည်း ဝမ်းသာတာပဲဟ။ ဒါပေမဲ့ ... ဘယ်အိမ်ကို သွားရမှာလဲ မသိဘူး”

မေရီက ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“မင်း ... တော်တော်တုံးတာပဲ။ ဒါလေးတောင် မသိဘူးလား။ မင်း အင်္ဂလန်ကို သွားရမှာလေ ...။ အဲဒီမှာ မစ္စတာအာချီဘောလ် ကရေဗန်ဆိုတဲ့ မင်းဦးလေးနဲ့ နေမှာဟ”

ဘာဆီးလ်က ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်ရဲ့။

“ငါ သူ့အကြောင်း တစ်ခါမျှ မကြားဖူးပါလား”

မေရီက အေးစက်စက်နဲ့ တုံ့ပြန်လိုက်တယ်။

“ငါကတော့ သူ့အကြောင်း ကြားဖူးတယ်။ ငါ့မိဘတွေ ပြောဆို နေသံကို ကြားတာလေ”

ဘာဆီးလ်က ပြောပြတယ်။

“သူက လူသူလေးပါးနဲ့ ဝေးတဲ့အရပ်က အိမ်အိုကြီးထဲမှာ နေ တယ်တဲ့။ စိတ်တိုတတ်တော့ သူ့မှာ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေရယ်လို့ တစ်ယောက်မျှ မရှိဘူးတဲ့။ ခါးကြီးကလည်း ကုန်းနေပြီး အတော်ဆိုးတဲ့ အဘိုးကြီးဆိုပဲ”

သူက ဆက်ပြောပြသေးရဲ့။

“ငါ ... နင်ပြောတာ မယုံပါဘူး။ နင် လျှောက်ပြောနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

မေရီက အော်ပစ်လိုက်တယ်။ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ဘာဆီးလ် ရဲ့ မိဘတွေက မေရီဟာ သူ့ဦးလေးအိမ်မှာ သွားနေရမှာ ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြကြပါတော့တယ်။ သူ့ဦးလေးအိမ်က ယောခ်ရှိုင်းယား ပြည်နယ် ထဲမှာတဲ့။ မေရီတစ်ယောက် စိတ်ကုန်ပြီး ကျွဲမြီးတိုသွားတယ်။ ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့။

ရှည်ကြာလှတဲ့ ပင်လယ်ခရီးအပြီးမှာတော့ မေရီ လန်ဒန်ကို ရောက်ပါတယ်။ မစ္စတာကရေဗန်ရဲ့ အိမ်စေ ‘မစ္စမက်လော့ဒ်’နဲ့ တွေ့ဆုံ တယ်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမြောက်ပိုင်းကို သူတို့ ရထားနဲ့ လာခဲ့ကြတာပေါ့။ မစ္စမက်လော့ဒ်ဟာ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း မိန်းမကြီး။ မျက်နှာ နီနီကြီးနဲ့ မျက်လုံးတွေကလည်း နှက်မှောင်တောက်ပနေတာပဲ။ မေရီက အဲဒီမိန်းမကြီးကို သဘောမကျဘူး။ အထူးအဆန်းတော့ မဟုတ်ပါ။

သူမက ဘယ်သူ့ကိုမျှ မလိုလားတာ။ မစွမ်းမက်လော့ဒ်ကလည်း မေရီကို သဘောမကျပါဘူး။

‘ခပ်ဆိုးဆိုး ကောင်မလေးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ... ငါ သူ့ကို ပြောပြရဦးမယ်’

အိမ်စေမိန်းမကြီးက စဉ်းစားမိလိုက်ရဲ့။

“အေး ... မင်း နားထောင်ချင်တယ်ဆိုရင် မင်းဦးလေးအကြောင်း နည်းနည်းပြောပြရဦးမယ်ဟေ့”

မိန်းမကြီးက ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်ပါတယ်။

“မင်းဦးလေးဟာ လူသူနဲ့မနီးတဲ့ အိမ်အိုကြီးတစ်လုံးမှာ နေတယ်ကွယ့်။ အိမ်ကြီးမှာ အခန်းပေါင်း တစ်ရာလောက်ရှိမယ် ထင်ရဲ့။ အခန်းတော်တော်များများက ပိတ်ပြီး သော့ခတ်ထားတယ်။ ကြီးမားတဲ့ ဥယျာဉ်ကြီးက အိမ်ကို ဝန်းရံထားတယ်။ ဥယျာဉ်အမျိုးမျိုးလည်း ရှိရဲ့။ ဒါတွေကို မင်း ဘယ်လိုများ သဘောရသလဲကွယ့်”

မိန်းမကြီးက မေးလိုက်ပါတယ်။

“ဘယ်လိုမှ သဘောမရဘူး။ ကျွန်မအတွက်လည်း ဘာမျှ ဂရုစိုက်စရာ မရှိပါဘူး”

မေရီ တုံ့ပြန်လိုက်တော့ မစွမ်းမက်လော့ဒ် ရယ်တော့တာပဲ။

“မင်းဟာ တော်တော်ခေါင်းမာတဲ့ ကောင်မလေးပဲ။ ကောင်းပြီ၊ မင်း ဂရုမစိုက်ရင် မစွတာကရေဗန်ကလည်း ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူဟာ ဘယ်တော့မှ တစ်စုံတစ်ယောက်အပေါ် အချိန်ပေးလေ့ မရှိဘူး။ သူ့ခါးကြီးက ကုန်းနေတယ်။ မင်းတွေ့မှာပါ။ သူဟာ အမြဲတမ်း ချမ်းသာနေပေမယ့်လည်း ဘယ်တော့မှ မပျော်နိုင်ဘူး။ သူ လက်ထပ်ပြီးသည် အထိပေါ့လေ”

“လက်ထပ်တယ် ဟုတ်လား”

မေရီ အံ့အားသင့်ပြီး မေးလိုက်မိရဲ့။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ သူဟာ ချောမောလှပပြီး သဘောကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တယ်။ သူ့မိန်းမကိုလည်း အရမ်း ချစ်တာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ သူမ သေဆုံးတဲ့အခါ ...”

“အိုး ... သူမ သေဆုံးသွားခဲ့သလား”

မေရီက စိတ်ဝင်တစား မေးလိုက်ပါတယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူမ သေဆုံးသွားတာပေါ့။ အခု မင်းဦးလေးဟာ ဘယ်သူ့ကိုမျှ စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး။ အိမ်မှာနေရင်လည်း သူ့အခန်းထဲ မှာပဲနေပြီး ဘယ်သူနဲ့မှလည်း မတွေ့ဘူး။ မင်းကိုလည်း တွေ့ချင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် မင်း သူနဲ့ ဝေးဝေးမှာနေ၊ ပြီးတော့ ... ခိုင်းတာ လုပ်ပေါ့”

မေရီက ရထားပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက် ရဲ့။ ကောင်းကင်ကြီးက ညိုမှောင်နေပြီး မိုးတွေရွာနေတယ်။ သူမကတော့ ဦးလေးအိမ်မှာ တစ်သက်လုံး နေသွားရမယ်လို့ မျှော်လင့်မထားပါဘူး။

ရထားဟာ တစ်နေကုန် ခုတ်မောင်းနေရပါတယ်။ သူတို့ ဘူတာ ရုံရောက်တော့ မိုးချုပ်ပြီ။ အိမ်ကြီးကိုရောက်ဖို့ မြင်းလှည်း အကြာကြီး စီးသွားရပါသေးတယ်။ အဲဒီညကတော့ အေးမြစိုစွတ်ပြီး လေထန်တဲ့ ညတစ်ညပေါ့။ မိုးကလည်း သဲကြီးမဲကြီး ရွာနေတာပဲ။ ခဏကြာတော့ ထူးဆန်းတဲ့ အသံကြီးတစ်ခု မေရီ ကြားလိုက်ရပါတယ်။ မြင်းလှည်း ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်ကို ခေါင်းပြုကြည့်လိုက်ပေမယ့် အမှောင်ထု ကလွဲပြီး အခြား ဘာမှ မတွေ့မြင်နိုင်ဘူး။

“အဲဒါ ဘာအသံလဲဟင်။ ပင်လယ်ရဲ့အသံတော့ မဟုတ်ပါဘူး နော်”

သူမက မစွစ်မက်လော့ဒ်ကို မေးကြည့်လိုက်တယ်။

“မဟုတ်ရပါဘူး။ ဒါ ဖုန်းဆိုးတောကြီးဆီကပါ။ ဖုန်းဆိုးတော
ကြီးကို ဖြတ်ပြီး လေတိုက်တဲ့အသံပေါ့”

“ဖုန်းဆိုးတောကြီးဆိုတာ ဘာလဲဟင်”

“မိုင်ပေါင်းများစွာ ကျယ်ပြန့်တဲ့ မြေရိုင်းလွင်ပြင်ကြီးပေါ့။ အပင်
တွေလည်း မရှိ။ အိမ်တွေလည်း မရှိဘူး။ မင်းဦးလေးအိမ်ကတော့
ဖုန်းဆိုးတောကြီးရဲ့ အစွန်အဖျားမှာ ရှိတယ်ကွယ်”

မေရီက ထူးဆန်းပြီး ကြောက်လန့်စရာကောင်းတဲ့ အသံကို
နားထောင်လိုက်ပြန်ရဲ့။ ‘ငါ ... ဒီအသံကြီး ကြိုက်ကို မကြိုက်ပါဘူး’လို့
တွေးမိတယ်။ သူမရဲ့ပုံစံက ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး မနှစ်လိုဖွယ် ဖြစ်လာပါ
တော့တယ်။

□

အခန်း (၂) ယော့ခရိုင်ယားကို ရောက်ပြီ

သူတို့နှစ်ယောက် ကြီးမားတဲ့ အိမ်အိုကြီးရှေ့ ရောက်လာကြပြီ။ အိမ်အိုကြီးကို အပြင်ဘက်က ကြည့်ရတာ မှောင်မည်းပြီး ကြောက်စရာ ကောင်းနေတယ်။ အထဲမှာကျတော့ ကျယ်ပြန့်ပြီး မှောင်ရိပ်တွေထိုးနေတဲ့ ခန်းမကြီးကို ကြည့်ရင်း မေရီလေး သိမ်ငယ်သွားတယ်။ သူတို့ အပေါ် ထပ်ကို တက်သွားကြပြီ။ မေရီကို အခန်းတစ်ခန်း ပြတယ်။ အဲဒီ အခန်း ထဲမှာ မီးဖိုထားပြီး စားစရာတွေလည်း စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတာ တွေ့ရရဲ့။

“ဒါ ... မင်းရဲ့အခန်းပဲ။ ညစာစားပြီးရင် အိပ်ရာတန်းဝင်တော့။ တစ်ခုမှတ်ထားဖို့က ကိုယ့်အခန်းထဲမှာကိုယ် နေပါ။ တစ်အိမ်လုံးကို လျှောက်သွား၊ လျှောက်ကြည့်တာတွေ မစွတာကရေဗန် ကြိုက်မှာ မဟုတ် ဘူး”

မစွစ်မက်လော့ဒ် ပြောလိုက်ပါတယ်။
နောက်တစ်နေ့မနက် ... မေရီ နိုးလာတဲ့အခါ အစောင့် ကောင်မလေး တစ်ယောက် မီးဖိုကို ရှင်းလင်းနေတာ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ အိမ်ခန်းကို

ကြည့်ရတာ ခပ်မှောင်မှောင်နဲ့။ နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းနေသလိုပဲ။
နံရံမှာ မြင်းတွေ၊ ခွေးတွေ၊ အမျိုးသမီးပုံ ပန်းချီကားချပ်တွေနဲ့။ ဒါ
ကလေးအခန်း မဟုတ်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ပြတင်းပေါက်ကို ကြည့်ပြန်
တော့လည်း ဘာသစ်ပင်မျှ မတွေ့မြင်ရ။ အိမ်ဆိုလို့လည်း တစ်လုံးမျှ
မတွေ့ရ။ ခရမ်းရောင် ပင်လယ်ပြင်ကြီးနဲ့တူတဲ့ မြေရိုင်းလွင်ပြင်ကြီးပဲ
တွေ့နိုင်ပါတယ်။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

မေရီက အစေခံကောင်မလေးကို အေးတိအေးစက် မေးလိုက်
တယ်။

“ကျွန်မ ‘မာသာ’ပါ မမလေး” မိန်းကလေးက ပြုံးပြီး ပြန်ဖြေ
လိုက်ရဲ့။

“ဒါနဲ့ အပြင်ကဟာတွေက ဘာတွေလဲဟ”

မေရီ ဆက်ပြီး မေးလိုက်ပြန်တယ်။

“အဲဒါ ဖုန်းဆိုးတောကြီးပါ မမလေး၊ မမလေး ကြိုက်နှစ်သက်
ပါရဲ့လားရှင်”

“မကြိုက်ဘူး ... ငါ မုန်းတယ်”

မေရီက ရုတ်တရက်ကြီး ဖြေလိုက်တယ်။

“မုန်းမှာပေါ့။ မမလေးကမှ မသိသေးတာ။ နောင် ကြိုက်လာမှာ
ပါ။ ကျွန်မကတော့ သဘောကျပါတယ်။ နွေဦးနဲ့ နွေရာသီ တစ်လျှောက်
မှာဆိုရင် အဲဒီမှာ ပန်းတွေ ဝေနေတာပဲ။ သိပ်ချစ်စရာကောင်းပါတယ်။
ရနံ့တွေလည်း မွှေးကြိုင်နေရဲ့။ လေကောင်းလေသန့်လည်း ရတယ်။
ပြီးတော့ ငှက်ကလေးတွေ တေးသီဆိုနေကြတာလည်း သိပ်နားထောင်
ကောင်းတာပဲ။ ကျွန်မကတော့ ဘယ်ခါမျှ ဖုန်းဆိုးတောကြီးကနေ
ထွက်ခွာမသွားချင်ပါဘူးရှင်”

မေရီ စိတ် ထောင်းခဲနဲ့ ဖြစ်သွားရဲ့။

“မင်းဟာ ... တော်တော်ထူးခြားတဲ့ အစေခဲပဲ။ အိန္ဒိယမှာဆိုရင် ငါတို့က အစေခဲတွေနဲ့ အာလာပသလ္လာပ ပြောလေ့ပြောထ မရှိဘူး။ ငါတို့က အမိန့်ပေးခိုင်းရင် သူတို့က လုပ်ဆောင်ပေးရုံပဲ။ ဒါပဲ”

မေရီ ပြောချလိုက်ပါတယ်။

မာသာက မေရီ စိတ်ဆိုးပြီး ပြောဆိုမှုတွေကို စိတ်ထဲ မထားပါဘူး။

“ဟုတ်ပါတယ် မမလေးရယ် ... ကျွန်မ အာချောင်မိသွားပါတယ် ရှင်”

မာသာ ရယ်မောရင်း ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

“နင် ငါ့အစေခဲလုပ်မှာလား”

မေရီက မေးလိုက်ရဲ့။

“တကယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မက မစွစ်မက်လော့ဒ် အတွက် အလုပ်လုပ်ပေးပါတယ်။ ကျွန်မက မမလေးရဲ့အခန်းကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေးမယ်။ စားစရာတွေ လာပို့ပေးပါမယ်။ ဒီလိုအလုပ်တွေက လွဲလို့ ကျန်တဲ့ အလုပ်တွေအတွက် အစေခဲမလိုဘူး ထင်ပါတယ်ရှင်”

“မဟုတ်ဘူးလေ ... ဘယ်သူက ငါ့ကို အဝတ် ဝတ်ပေးမှာလဲဟဲ့”

မေရီပြောလိုက်တော့ မာသာဟာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတာကို ခဏရပ်ပြီး မေရီကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

“မမလေး ... ကိုယ့်အင်္ကျီကိုယ် မဝတ်တတ်ဘူးလားရှင်”

“အဟုတ်ပေါ့ ... မဝတ်တတ်ဘူး။ ငါ့အစေခဲတွေက ငါ့ကို ဝတ်ပေးနေကျဟဲ့”

“ဒါဖြင့်ရင်လည်း မမလေးရယ် ... အဝတ်အစား ဘယ်လို ဝတ်ရတယ်ဆိုတာ လေ့လာသင့်တာပေါ့နော်။ ကျွန်မအမေက လူတွေ

ဟာ ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး အရေးပါတဲ့လူ ဖြစ်နေတာတောင်မှ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် ထိန်းသိမ်းမှုပြုသင့်တယ်လို့ အမြဲ ပြောလေ့ ရှိပါတယ်”

မေရီဟာ မာသဒုအပေါ် အတော်လေး ဒေါသထွက်လာပြီ။

“ငါလာခဲ့တဲ့ အိန္ဒိယနဲ့ ဒီက တခြားစီပဲ။ နင် အိန္ဒိယအကြောင်း
လည်း ဘာမှမသိဘူး။ အစေခံတွေ အကြောင်းရော၊ အားလုံးပေါ့ ...
နင် ... နင် ...”

သူမ ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ရှင်းမပြနိုင်တော့ဘူး။ ရုတ်တရက်
ဆိုသလိုပဲ သူမ အရမ်းစိတ်ရှုပ်သွားပြီး အားလည်း ငယ်လာပါတယ်။
ဒီနောက်တော့ သူမ ခုတင်ပေါ် ပစ်လွဲလိုက်ပြီး အော်ငိုတော့တာပါပဲ။

“ကဲ ... ကဲ ... မငိုပါနဲ့တော့နော်။ ကျွန်မလည်း စိတ်မကောင်း ပါဘူးရှင်။ မမလေးပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဘာဆိုဘာမှ မသိပါဘူး။ ကျေးဇူးပြုလို့ တိတ်ပါတော့နော် မမလေးရယ်”

မာသာက ချိုချိုသာသာ ချော့ပြောရှာရဲ့။

မာသာအသံက ဖော်ရွေပြီး ကြင်နာမှုရှိတယ်။ မေရီတစ်ယောက် စိတ်ပြေလာပြီး ခဏနေတော့ အငိုတိတ်သွားရှာရော။ မာသာမှာ သူ့အလုပ်တာဝန်ပြီးပြီဆိုတော့ စကားတွေ ဆက်ပြောပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မေရီကတော့ ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်ကို ပျင်းပျင်းရိရိ ငေးကြည့်နေပြီး မာသာ ပြောပြတာတွေ မကြားဟန် ပြုနေလေရဲ့။

“မမလေး ... ကျွန်မမှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ တစ်ဆယ့်တစ်ယောက်တောင် ရှိတယ် သိလား။ အိမ်မှာ ပိုက်ဆံ သိပ်မရှိဘူး။ သူတို့အားလုံးက အစားကြီးကြတယ်။ အမေပြောတာကတော့ ဖုန်းဆိုးတောကြီးက သန့်စင်လတ်ဆတ်တဲ့ လေတွေ သူတို့ ရှူရှိုက်ရလို့ စားကောင်းသောက်ကောင်း ဖြစ်နေကြဆိုပဲ။ ကျွန်မမောင်လေး ဒစ်ကွန်က အသက် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ရှိပြီ။ ဖုန်းဆိုးတောကြီးထဲမှာ သူ အမြဲရှိနေရဲ့။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့မှာရှိတဲ့ မြင်းတစ်ကောင်ကို စီးလေ့ ရှိပါတယ်”

“သူ အဲဒီမြင်းကို ဘယ်ကရလဲဟင်”

မေရီက ဝင်မေးလိုက်တယ်။

သူမကလည်း ကိုယ်ပိုင်တိရစ္ဆာန်လေး တစ်ကောင်လောက် လိုချင်နေတာလေ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ မေရီ ဒစ်ကွန်အကြောင်း နည်းနည်း စိတ်ဝင်စားလာတယ်။

“အို ... အဲဒါ မြင်းရိုင်းတစ်ကောင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒစ်ကွန်က ကြင်နာတတ်တဲ့ ကောင်လေး။ ဒါကြောင့် တိရစ္ဆာန်တွေက သူ့ကို ချစ်ခင်နှစ်သက်ကြတာပေါ့။ ကဲ ... စကားကောင်းနေလိုက်တာ၊ မနက်စာစားလိုက်ပါဦး မမလေး။ စားပွဲပေါ်မှာ အသင့်ပြင်ထားပါတယ်ရှင်”

“ငါ မစားချင်ဘူး ... ဗိုက်မဆာသေးဘူး”

မေရီက ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ဘယ်လို ...”

မာသာ အံ့အားသင့်သွားရဲ့။

“ကျွန်မမောင်လေးတွေ ... ညီမလေးတွေဆိုရင် ဒီပွဲကို ငါးမိနစ်
အတွင်း အပြောင်ရှင်းလိုက်ကြမှာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မေရီက အေးတိအေးစက် မေးလိုက်ပြန်တယ်။

“ဘာလို့ဆို သူတို့ ဝအောင် မစားရဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ...
အမြဲပဲ ဗိုက်ဆာနေကြရတာပေါ့။ မမလေးမှာတော့ စားစရာတွေရှိလို့
ကံကောင်းပါတယ်”

မေရီ ဘာမျှ ပြန်မပြော။ ဒါပေမဲ့ သူမ လက်ဖက်ရည် သောက်
လိုက်ပြီး ပေါင်မုန့်လည်း နည်းနည်းစားလိုက်ရဲ့။

“ကဲ ... အခု မမလေး အပေါ်အကျီဝတ်ပြီး အပြင်ထွက် ဆော့ ပါတော့လား။ လတ်ဆတ်တဲ့လေတွေထဲမှာ သိပ်ကို နေသာထိုင်သာ ရှိသွားမယ်လေ”

မာသာက ပြောလိုက်တယ်။

မေရီက ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်မှာရှိတဲ့ မီးခိုးရောင် ကောင်းကင် ကြီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပါတယ်။

“ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ ငါက ဘာလို့ အပြင်ထွက်ဆော့ရမှာလဲဟ”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဒီအိမ်ထဲမှာကော ... ဆော့စရာရှိလို့လား မမ လေးရဲ့”

မာသာပြောတာ မှန်တယ်ဆိုတာ မေရီ သဘောပေါက်သွားပြီ။

“ဒါပေမဲ့ ... ငါနဲ့ ဘယ်သူလိုက်ပြီး ကစားမှာလဲ”

သူမ မေးလိုက်ပါတယ်။

မာသာ သူမကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီးတော့ ပြောပြတယ်။

“ဘယ်သူမျှတော့ မရှိဘူးပေါ့ မမလေးရယ် ... ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ဆော့ရမှာပေါ့။ ကျွန်မမောင်လေး ဒစ်ကွန်ဆိုရင် တစ်ယောက် တည်း ဖုန်းဆိုးတောကြီးထဲမှာ နာရီပေါင်းများစွာ ဆော့နေတာပဲ။ ငှက် ကလေးတွေ၊ သိုးတွေ၊ ပြီးတော့ အခြားတိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ ဆော့တာပေါ့”

မာသာ အဝေးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ဆက်ပြောသေး တယ်။

“ကျွန်မ ပြောတော့ မပြောပြချင်ပါဘူး မမလေးရဲ့။ ဒီမှာ အုတ် တံတိုင်းတွေနဲ့ ပိတ်ကာထားတဲ့ ဥယျာဉ်တွေရှိတဲ့အနက် တစ်ခုကို သော့ခတ်ထားတယ်။ အဲဒီထဲကို ဘယ်သူမျှမရောက်တာ ဆယ်နှစ် လောက် ရှိနေပြီ။ အဲဒါ မစွစ်ကရေဗန်ရဲ့ ပန်းခြံပါ။ သူမ ရုတ်တရက် ဆုံးပါးသွားကတည်းက မစွတာကရေဗန်က သော့ခတ်ထားပြီး သော့ကို

မြေကြီးထဲ မြုပ်ထားလိုက်ရဲ့။ အို ... ကျွန်မ သွားရပါတော့မယ်။ မစွပ်
မက်လော့ဒ်ခေါ်နေတဲ့ ခေါင်းလောင်းသံ ကြားနေရပြီ”

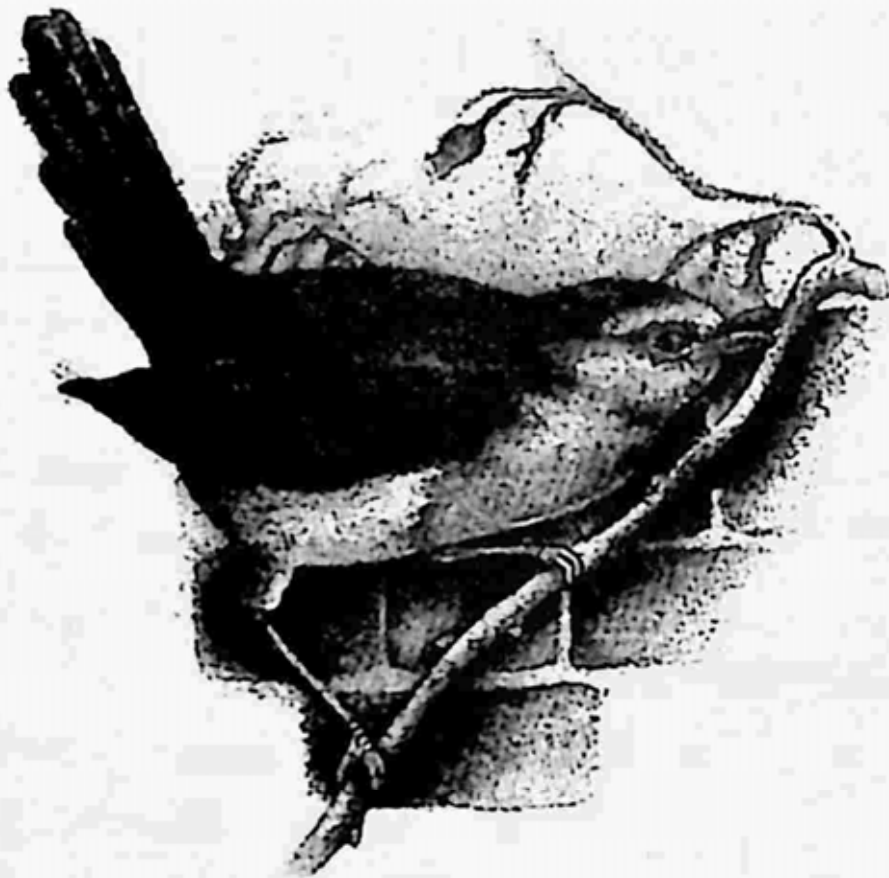
အဲဒီနောက် မေရီတစ်ယောက် အောက်ထပ်ကို ဆင်းသွားပြီး
လူသူကင်းမဲ့နေတဲ့ ဥယျာဉ်ကြီးတွေထဲမှာ လှည့်လည်သွားလာနေလိုက်
တယ်။ သစ်သီးနဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဥယျာဉ် တော်တော်များများရဲ့ ပတ်လည်
မှာ အုတ်တံတိုင်းကြီးတွေ ကာရံထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ တံခါးပေါက်တွေမှာ
သော့ခတ်မထားဘူး။ အသီးအနှံ ဥယျာဉ်ခြံတစ်ခုထဲမှာ မြေတူးဆွနေတဲ့
အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို မေရီ မြင်တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ဒီလူကြီး ကြည့်
ရတာ စိတ်တိုနေသလိုပဲ။ ဖော်ရွေပုံ မရဘူး။ ဒီတော့ သူမ ရှေ့ကိုပဲ
ဆက်လျှောက်သွားလိုက်ပါတော့တယ်။

“ဪ ... ဆောင်းရာသီမှာ ဥယျာဉ်တွေအားလုံး အရုပ်ဆိုးနေ
လိုက်တာနော်။ သော့ခတ်ထားတဲ့ ပန်းခြံမှာ ဘာလျှို့ဝှက်ချက်ရှိပါလိမ့်။
ဘာလို့များ ဦးလေးက သော့ကို မြေမြုပ်ခဲ့တာလဲ။ သူ သူ့မိန်းမကို
ချစ်ရင် ဘာလို့ သူမရဲ့ပန်းခြံကို မုန်းနေတာလဲ။ ငါ ဘယ်တော့မှ သိနိုင်
မယ် မထင်။ ဦးလေးနဲ့တွေ့ရင် သူ့ကို ငါ နှစ်သက်နိုင်ပါ့မလား။ သူက
လည်း ငါ့ကို နှစ်သက်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဦးလေးကို ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်
သက်ပြီး မေးဖို့ဆိုတာ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ”

မေရီက အဲဒီလိုတွေးနေမိတယ်။

ခဏကြာတော့ မေရီဟာ အုတ်တံတိုင်း အခြားတစ်ဖက်ထဲမှာ
ရှိတဲ့ သစ်ကိုင်းလေးတစ်ကိုင်းမှာ ရော်ဘင်ငှက်ကလေး သီချင်းဆိုနေတာ
ကို သတိထားမိလိုက်ရဲ့။

“အို ... ငါ့အထင် ဒီသစ်ပင်ဟာ လျှို့ဝှက်ပန်းခြံထဲမှာ ရှိတာပဲ
ဖြစ်ရမယ် ဒီမှာ အုတ်တံတိုင်းအပို တစ်ခုပဲ။ ဝင်ဖို့အပေါက်လည်း မရှိ
ပါလား” သူမ သူ့ကိုယ်သူ ပြောနေမိရဲ့။

သူမဟာ မြေတူးဆွနေတဲ့ ဥယျာဉ်မှူးကြီးဆီ ပြန်လာပြီး သူ့ကို စကားစပြောလိုက်ပါတယ်။ ပထမတော့ သူက စိတ်တိုတိုနဲ့ ပြန်ဖြေတယ်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပဲ ရော်ဘင်ငှက်ကလေးဟာ သူတို့နားကို ပျံပြီး ဆင်းလာပါတယ်။ ဒီတော့ အဘိုးကြီးလည်း ပြုံးလာပါလေရော။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ လူပုံစံပါ ပြောင်းလဲသွားသလိုပါပဲ။ လူတွေ ပြုံးရင် ဘယ်လောက်ကြည့်လို့ ကောင်းသလဲလို့ မေရီ တွေးလိုက်မိရဲ့။ ဥယျာဉ်မှူးကြီးက ရော်ဘင်ငှက်ကလေးကို နူးနူးညံ့ညံ့ ပြောဆိုနေပါတော့တယ်။ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ငှက်ကလေးက သူတို့နားမှာ ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်နေလေရဲ့။

“သူဟာ ကျုပ်သူငယ်ချင်းပဲ။ ဒီပန်းခြံထဲမှာ အခြား ရော်ဘင်ငှက်တွေမရှိတော့ သူ့ခမျာ တစ်ကောင်တည်း ပျင်းနေတာပေါ့”

အဘိုးကြီးကပြောပြတယ်။ မေရီက ငှက်ကလေးကို သေသေ
ချာချာ ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ငါလည်း တစ်ယောက်တည်းပါပဲကွယ်”လို့ ပြောလိုက်မိရဲ့။

မေရီ အစတုန်းက ဒီလို သတိမထားခဲ့မိဘူး။

“ဦးလေးကြီးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲရှင်”

မေရီက အဘိုးကြီးကို မေးလိုက်ပါတယ်။

“ဘင်ဝဲသာစတက်ဖိပါ။ ကျုပ်လည်း အထီးကျန်နေတာပဲလေ။
ရော်ဘင်ငှက်ကလေးသာ ကျုပ်ရဲ့အဖော်ပဲ”

“ကျွန်မမှာလည်း သူငယ်ချင်းရယ်လို့ မရှိသေးပါဘူး”

မေရီက ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။ ယော့ခဲရှိုင်းယားက လူတွေဟာ
သူတို့စိတ်ထဲမှာရှိတာကို အမြဲ ပြောပြလေ့ရှိကြတယ်။ ‘ဘင်’ ဆိုတဲ့ ဒီ
အဘိုးကြီးကလည်း ယော့ခဲရှိုင်းယား ဖုန်းဆိုးတောကြီးထဲက လူတစ်ဦး
ပါပဲ။

“သားသားနားနား မရှိတာရယ် ... နှစ်သက်စရာ မကောင်းတာ
ရယ်မှာ မင်းနဲ့ငါဟာ အတူတူပါပဲ”

အဘိုးကြီးက ပြောလိုက်ရဲ့။

မေရီကို ဒီလိုမျိုး ဘယ်သူမျှ မပြောဖူးဘူး။ ‘ငါဟာ တကယ်ပဲ
သူ့လို ရုပ်ဆိုးပြီး မနှစ်မြို့ဖွယ် ဖြစ်နေလား’ လို့ မေရီ တွေးမိလိုက်တယ်။

ရုတ်တရက်ဆိုသလို ရော်ဘင်ငှက်ကလေးဟာ မေရီအနားက
သစ်ပင်လေးမှာ လာနားပြီး သီချင်းဆိုတော့တာပဲ။ ‘ဘင်’က ကျယ်လောင်
စွာ ရယ်မောလိုက်ပါတယ်။

“ဪ ... သူက မင်းနဲ့သူငယ်ချင်း ဖြစ်ချင်နေတာပဲ”

“အို ငှက်ကလေးရယ် ... မင်း ငါ့သူငယ်ချင်း ဖြစ်လိုက်ပါတော့
လားကွယ်”

မေရီက တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်တယ်။ သူမ ဒီလို နူးနူးညံ့ညံ့ ပြောဆိုနေတာကို 'ဘင်'က တအံ့တဩ ကြည့်နေလေရဲ့။

“ကလေးမ ... မင်း အဲဒီလိုပြောတာ သိပ်နားဝင်ချိုတာပဲကွ။ မင်းအသံက ဒစ်ကွန်ရဲ့ အသံအတိုင်းပဲ။ နူးနူးညံ့ညံ့လေး။ သူက တိရစ္ဆာန် တွေနဲ့ စကားပြောရင် အဲဒီလိုပဲ ပြောနေကျလေ”

'ဘင်'က ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ဒါဆို ... ဦးလေးကြီး ဒစ်ကွန်ကို သိတယ်ပေါ့”

မေရီက မေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ရော်ဘင်ငှက်ကလေး ဟာ အဝေးကို ပျံသန်းသွားပါလေရော။

“ဟယ် ... ကြည့်ပါဦး၊ ငှက်ကလေးက တံခါးပေါက်မရှိတဲ့ ပန်းခြံထဲ ဝင်သွားပြီတော့။ 'ဘင်'ရေ ... ကျွန်မ အဲဒီထဲကို ဘယ်လိုဝင်ရ မလဲဟင်”

အဲဒီလိုလည်း မေးလိုက်ရော 'ဘင်'ရဲ့ မျက်နှာပေါ်က အပြုံးတွေ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ဂေါ်ပြားကြီးကို ဆွဲမယူလိုက်တော့တာပဲ။

“မင်း မဝင်ရဘူး။ ဒါ အပြတ်ပဲ။ မင်းကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူမျှ လည်း တံခါးကို ရှာမတွေ့နိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သွားဆော့တော့။ ငါလည်း အလုပ်လုပ်တော့မယ်”

အဲဒီလို ပြောပြီးတာနဲ့ 'ဘင်' အဝေးကို ထွက်သွားပါလေရော။ သူ နှုတ်တောင်မဆက်သွားဘူး။

နောက်ရက်အနည်းငယ်ကြာတဲ့အချိန်ထိ မေရီဟာ ဥယျာဉ်ခြံ ကြီးတွေထဲမှာ ဆော့ကစားရင်းနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်ခဲ့တယ်။ ဖုန်းဆိုးတောကြီး ဆီက ဖြတ်သန်းလာတဲ့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် လေတွေက သူမကို လန်းဆန်းစေပါတယ်။ အစားအသောက် ပိုစားလာပြီး ကျန်းမာသန်စွမ်း လာခဲ့တယ်။ တစ်နေ့မှာတော့ မေရီဟာ ရော်ဘင်ငှက်ကလေးကို သတိ

ထားလိုက်မိပါတယ်။ ငှက်ကလေးဟာ အုတ်တံတိုင်းရဲ့ ထိပ်ကနေပြီး သူမကို သီချင်းတွေဆိုပြနေရဲ့။ ‘မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ၊ ပျော်စရာမကောင်း ဘူးလား၊ ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့ပါလား’လို့ ပြောနေသလိုပါပဲ။ ငှက်ကလေးက အုတ်တံတိုင်းပေါ်မှာ ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်ပြနေရှာတယ်။ မေရီလည်း ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ငှက်ကလေးဘေးနားသွားပြီး ကခုန်တော့တာပါပဲ။

“ဒီအုတ်တံတိုင်းကြီးရဲ့ တစ်ဖက်မှာ လျှို့ဝှက်ပန်းခြံရှိမှာပဲ။ ပြီးတော့ ဒီရော်ဘင်ငှက်ကလေးကလည်း အဲဒီအထဲမှာ နေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ တံခါးပေါက်က ဘယ်မှာလဲ”